

История переданной Карелии

Указанный здесь текст на финском языке является копией текста, размещённого на сайте luovutettukarjala.fi

Оригинальный текст по-фински переведён на русский язык.

В оригинальном тексте указаны использованные источники.

Использованные источники для написания этого текста: www.luovutettukarjala.fi

Где Переданная Карелия?

В Финляндии есть коммуны Южной Карелии и Северной Карелии. В России в республике Карелия располагаются Беломорская Карелия и Олонецкая Карелия, а так же недалеко от Москвы Тверская Карелия. Внутри современной российской границы есть часть бывшей Финской Карелии или переданная Карелия, которую Финляндия была вынуждена передать СССР после Второй Мировой войны.

Luovutetun Karjalan historia

Tämän tiedoston suomenkielinen teksti on kopio toisaalla täällä luovutettukarjala.fi-sivustolla olevasta tekstistä.

Suomenkielinen alkuperäisteksti on käännetty suoraan venäjän kielelle.

Tekstin alkuperäisessä sijainnissa mainitaan käytetyt lähteet.

Tämän tiedoston tekstin lähde: www.luovutettukarjala.fi

Missä on Luovutettu Karjala?

Suomessa on Etelä-Karjalan ja Pohjois-Karjalan maakunnat. Venäjällä Karjalan tasavallassa sijaitsevat Vienan Karjala ja Aunuksen Karjala sekä Moskovon lähellä Tverin Karjala. Venäjän nykyisten rajojen sisällä on myös se osa entistä Suomen Karjalaa eli luovutettu Karjala, jonka Suomi joutui toisessa maailman-sodassa luovuttamaan Neuvostoliitolle.

Luovutetun Karjalan sijainti

Калевала, Карельский подарок миру.

Большой карельский подарок миру есть калевальская культура. Её общеизвестными выразителями были на основе карельских народных стихов Калевала и Кантелетар. Ручная работа и строения карел были исключительными по всей северной Европе. Культура питания была многосторонней и богатой своими пирогами и пищей, приготовленной в печи.

Проживание в течение тысячелетий.

В Карелии жили уже в течение 10000 лет. Знаки самых древних поселений есть в Антреа, более поздние в Вуоксенранта, в начале столетия была обнаружена сеть, которая ведёт в годы около 8300 дрХ. Сеть была обнаружена в болоте, бывшем морском дне, где она затонула вместе с другими товарами и с рыбацкой лодкой. Из-за поднятия земной поверхности сеть осталась глубоко в земле.

Рождение карельского племени.

Карельское племя начало в исторической памяти формироваться в 8 веке, когда из Западной Финляндии начали переселяться поселенцы на Карельский перешеек и на северо-западное побережье Ладоги, в центр исконного финского населения, и затем народы растворились друг в друге.

На границах востока и запада.

На Карельском перешейке, особенно на побережье Ладоги от Якисалми и до Олонца жили карельские рыбаки, охотники, которые совершали торговые поездки в восточные земли вместе с викингами.

Новые поселенцы шли так же и с запада от викингов в направлении Карелии, но восточные языковые формации, культурная основа, а так же торговые связи сохранялись во многих сторонах Ладоги.

Как от викингов, славян, так и от коренного населения, проживающего в Карелии, карелы приобщались к новым действиям. Финляндия была последним языческим местом в Европе между римско-католической и греко-католической церквями. Как эти обе церковные общины, так и их восточные и западные наместники, были заинтересованы получить

Kalevala, Karjalan lahja maailmalle

Karjalan suuri anti maailmalle on kalevalainen kulttuuri. Sen tunnetuimpia ilmentymiä ovat karjalaisen kansanrunouden pohjalta syntyneet Kalevala ja Kanteletar. Karjalaiset käsityöt ja rakennukset ovat ainutlaatuisia koko Pohjois-Euroopassa. Ruokakulttuuri on monipuolinen ja rikas piirineen ja uuniruokineen.

Vuosituhtainen asutus

Karjalassa on ollut asukkaita kymmenen tuhatta vuotta. Vanhin asutuksen merkki on Antreasta, myöhemmästä Vuoksenrannasta, vuosisadan alussa löytynyt verkko, joka ajoittuu noin vuoteen 8300 eKr. Verkko kaarnakohoineen löytyi suosta, entisestä merenpohjasta, jonne se oli uponnut muiden tavaroiden ohessa kalastajan veneen ehkä kaaduttua. Maan kohoamisen johdosta verkko oli jäänyt syvälle sisämaahan.

Karjalan heimon synty

Karjalan heimo alkoi historiallisessa mielessä muodostua 700-luvulla jKr., kun Länsi-Suomesta alkoi muuttaa uudisasukkaita Karjalankannakselle ja Laatokan luoteisrannikolle itäkanta- suomalaisen alkuperäisväestön keskuuteen ja väestöt sitten sulautuivat toisiinsa.

Idän ja lännen rajoilla

Karjalankannaksella sekä erityisesti Laatokan rantamilla Käkisalimesta Aunukseen asuneet karjalaiset kalastivat, metsästäivät ja kävivät kauppaa idäntien kauppiaiden, viikinkien kanssa.

Uudisasutusta tuli viikinkiajalta myös lännestä Karjalan suuntaan, mutta itäiset kielimuodot, kulttuuripohja sekä kauppayhteydet säilyivät Laatokan eri puolilla.

Viikingeilta ja slaaveilta samoin kuin Karjalassa asuneelta kantaväestöltä karjalaiset omaksuivat uusia vaikutteita. Suomi oli Euroopan viimeisiä pakanallisia kiiloja roomalaiskatolisen ja kreikkalaiskatolisen kirkon välissä. Kumpaakin kirkkokuntaa ja niin idän kuin lännen hallitsijoita kiinnosti saada alueen asukkaat alamaisikseen. Ensin kreikkalaiskatolinen ja myöhemmin

под управление жителей этих земель. Сначала греко-католическая, а позднее и римско-католическая церковь приезжали знакомиться с карелами. Карельское население, занимающееся рыбной ловлей и охотой, вступило в период роста восточной торговли и обогащения тех времён.

Ладожская Карелия уже 1000 лет назад сформировалась как своеобразное место культуры и проживания. Карельские поселения распространялись до озёрных краёв Восточной Финляндии, Северной Карелии, до берегов Беломорья, до земель Миккели, малыми гнёздами имели место так же в районе Похьёйс-Похьянмаа, в нижнем течении реки Кемийоки и в Западных Низинных землях. Земли племени Чудь, Карелии, Финляндии, Хяме можно уже разделить с 11 века. Племя Ижора было сформировано с южной стороны Невского торгового пути. Распространившееся по широким таёжным местам карельское население попало под гнёт более сильных соседей. Благодаря ведшейся торговле, Новгород, находящийся на южной стороне, развивался как мощный центр, и Карелия, как его часть тоже укреплялась. В Карелии была одна волостная территория под административным управлением Новгорода.

Карелия на две части.

Шведы совершали крестовые походы сначала в район Варсинан Суоми и Хяме, а затем в 1293г. под управлением Торккели Кнуутинпойка в Карелию, где была основана крепость Выборг, как знак его власти.

Карелы, при поддержке Новгорода вели сражения против шведов, но после окончания долгой войны, Карелия была поделена надвое, благодаря Орехоостровскому миру 1323 года. Тогда Швеции отошли уезды Юрьяпяя, Яяске, Савилахти. Карелы, оставшиеся по западную часть границы, были вынуждены принять шведские обычаи и веру. По прошествии времени их культура становилась всё более прозападной, и центральным местом Шведской Карелии становился Выборг. Ладожская Карелия оставила Новгороду своим центром Кякисалми.

Граница переносится восточнее

Граница, обозначенная Орехоостровским миром сохранялась около 300 лет, несмотря на постоянные стычки. В 1570г. Швеция и Россия начали боевые действия за обладание Балтикой. Эта длительная вражда продолжалась 25 лет. Карелия испытывала

roomalaiskatolinen kirkko tulivat karjalaisille tutuiksi. Kalastusta ja metsästystä harjoittava karjalainen väestö pääsi mukaan silloiseen idänkaupan nousukauteen ja vaurastui.

Laatokan Karjala muodostui jo vuoden 1000 tienoilla omaleimaiseksi asutus- ja kulttuurialueeksi. Karjalaisasutus laajeni Itä-Suomen järviolueelle, Pohjois-Karjalaan, Vienan rannoille, Mikkelin seudulle, pienempinä pesäkkeinä myös Pohjois-Pohjanmaalle, Kemijoen alajuoksulle ja Länsipohjaan.

Suomen, Hämeen, Karjalan ja taipaleentakaisten tsuudien alueet voi jo erottaa 1000-luvulta. Inkeröisten heimo oli muotoutumassa Nevan kauppaväylän eteläpuoleen. Laajalle erämaa-alueelle pirstoutunut karjalaisväestö joutui kuitenkin vahvempien naapurien alistamaksi. Kaupankäynnin myötä eteläpuolinen Novgorod kehittyi vahvaksi keskuksesi ja sen ote Karjalasta vahvistui. Karjalasta tuli yksi Novgorodin pogostahallintoalueista.

Karjala kahtia

Ruotsalaiset tekivät ristiretkiä aluksi Varsinais-Suomeen ja Hämeeseen sekä lopulta vuonna 1293 Torkkeli Knuutin-pojan johdolla Karjalaankin, jonne tämä perusti Viipurin linnan valtansa merkiksi.

Novgorodin tukemat karjalaiset taistelivat ruotsalaisia vastaan, mutta lopulta pitkän sodan päätyttyä Karjala jaettiin kahtia Pähkinäsaaren rauhassa vuonna 1323. Silloin Ruotsille siirtyivät Äyräpään, Jääsken ja Savilahden kihlakunnat. Rajan länsipuolelle jääneet karjalaiset joutuivat omaksumaan ruotsalaisten tavat ja uskonnon. Aikaa myöten heidän kulttuurinsa länsimaistui ja Ruotsin Karjalan keskuspaikaksi tuli Viipuri. Laatokan Karjala jäi Novgorodille keskuksenaan Käkisalme.

Raja siirtyy idemmäs

Pähkinäsaaren rauhan raja säilyi jatkuvista kahakoista huolimatta lähes 300 vuotta. Ruotsi ja Venäjä ryhtyivät vuonna 1570 sotimaan Baltian omistuksesta. Tätä pitkää vihaa jatkui 25 vuotta. Karjala sai kantaa sodan kärsimykset, joiden

страдания от войны; - дома, а так же монастыри были уничтожены.

Благодаря миру 1595г. граница Швеции переместилась к Кякисалми и от Саймаа граница повернулась прямо к Арктике. Так спорные земли Крайнего Севера, которые с давних времён были охотничьими угодьями и налоговыми землями русских карел, теперь принадлежали Швеции-Финляндии. Новая граница соответствовала границе финских, новых поселений.

В начале 17 века в России вспыхнул спор о престолонаследии. Швеция воспользовалась этой ситуацией в свою пользу и получила благодаря Столбовому миру 1617г. под своё управление почти всю Карелию, т.е. земли Карельского перешейка, Ингрии, Ладожской Карелии и Северной Карелии.

Православные карелы отступают в Тверь

Для православных жителей губернии Кякисалми Столбовой мир означал крутые культурные изменения и привыкание к захватчикам.

Жители начинали обращаться в лютеранство, так как шведы обвиняли их в неверной вере и неблагонадёжности. Вера короля была и верой народа, а хранителей другой, иной веры нужно было изгонять прочь.

Захватчики делили карельские земли между дворянством для возмещения подрядных работ во время войны. Так же неподъёмные налоги приводили положение православных карел в безисходное положение, что более половины населения губернии Кякисалми в 17 веке бежали во внутреннюю Россию в безлюдные деревни, особенно в Тверь, в верхнем течении Волги к западу от Москвы. Большая их часть живёт всё ещё там, сохранив свою культуру и язык до наших времён. На место сбежавших карел приехали западные карелы из Ладожской Карелии и Северной Карелии, жители Саво и Похьяла.

Старая Финляндия

Войны в Карелии продолжались. В 1721г., после большой Северной войны Швеция была вынуждена передать, согласно Новгородскому миру, России часть Выборгской Карелии и губернии Кякисалми, а так же земли Ингрии. Граница прошла так, как она проходит между Финляндией и Россией в настоящее время.

Через 20 лет граница переместилась ещё западнее. В этот раз война, названная небольшой враждой окончилась в 1743г. Согласно мирного договора, заключённого в Турку, современная Южная Карелия,

seurauksena kodit, jopa luostaritkin tyhjenivät.

Täyssinän rauhassa vuonna 1595 Ruotsin raja siirtyi Käkisalmen lähelle ja Saimaalta raja kääntyi suoraan Jäämerelle. Näin Peräpohjolan riistamaat, jotka olivat vanhastaan olleet Venäjän karjalaisten eränkäynti- ja verotusmaita, tulivat nyt kuulumaan Ruotsi-Suomelle. Uusi raja noudatteli suomalaisen uudisasutuksen rajaa.

Venäjällä puhkesi 1600-luvun alussa vallanperimysriita. Ruotsi käytti tilaisuutta hyväkseen ja sai vuonna 1617 Stolbovan rauhassa hallintaansa lähes koko Karjalan eli Kannaksen, Inkerinmaan, Laatokan Karjalan ja Pohjois-Karjalan.

Ортодоксикарjalaisia pakeni Tveriin

Käkisalmen läänin ortodoksisille asukkaille Stolbovan rauha merkitsi jyrkkää kulttuurin muutosta ja totuttautumista miehittäjiin. Asukkaita ryhdyttiin käännättämään luterilaisiksi, koska ruotsalaiset pitivät heitä vääräuskoisina ja epäluotettavana. Kuninkaan usko oli myös kansan usko ja toisuskoisten oli uskontonsa säilyttääkseen muutettava pois.

Valloittajat jakoivat myös Karjalan maita aatelisille korvaukseksi sodassa suoritetuista urotöistä. Lisäksi ankaran verotuksen takia ortodoksikarjalaisten olot kävivät niin tukalaksi, että yli puolet Käkisalmen läänin väestöstä pakeni 1600-luvulla sotia pakoön autioituneisiin kylliin sisä-Venäjälle, erityisesti Tveriin Volgan yläjuoksulle Moskovon länsipuolelle. Suuri osa heidän jälkeläisiään elää siellä yhä ja osa heistä on säilyttänyt kulttuurinsa ja kielensä näihin päiviin saakka. Paenneiden karjalaisten tilalle muutti Laatokan Karjalaan ja Pohjois-Karjalaan länsikarjalaisia, savolaisia ja pohjalaisia.

Vanha Suomi

Sodat Karjalassa jatkuivat. Vuonna 1721 suuren Pohjan sodan jälkeen Ruotsi joutui luovuttamaan Uudenkaupungin rauhassa Venäjälle osan Viipurin Karjalaa ja Käkisalmen läänin sekä Inkerinmaan. Raja tuli suunnilleen siihen, missä Suomen ja Venäjän raja nykyisin kulkee.

Parikymmentä vuotta myöhemmin raja siirrettiin jälleen lännemmäs. Tällä kertaa pikkuvihaksi sanotun sodan päätyttyä vuonna 1743. Turun rauhassa nykyinen Etelä-Karjala, Kymenlaakso

Кюменлааксо до реки Кюмийоки и земли Савонлинна присоединились к России. Эти районы, а так же Карельский перешеек и Ладжская Карелия стали именоваться Старой Финляндией.

Период Старой Финляндии объединил все карельские земли в единое целое. После небольшой вражды последовал период долгого мира. Население и возделываемые площади росли, занятия людей были многосторонними. Быт в Старой Финляндии оставался таким же, каким он был во времена Шведского владычества. Официальным языком оставался повсеместно шведский, но новые чиновники говорили по-русски, а приехавшие из Эстонии по-немецки. Поэтому ведение дел финноязычного населения не облегчалось. Со времён шведского владычества традиционное положение так называемых королевских крестьян и свободных землепашцев оставалось неизменным. Положение крестьян на пожалованных землях было тяжёлым, но всё таки они оставались в личном плане свободными. У них было право на свободное перемещение, и они не являлись полностью крепостными крестьянами, как на остальной территории России.

Время автономии

Отношения между Швецией и Россией обострились после того, как Россия захотела дополнительно обезопасить свои границы. Русский царь Александр I присоединил Финляндию к России в 1808г. во время войны, и пообещал оставить в силе бывшие законы и их права. В июне 1809г., закрывая парламентские дни в Порвоо, в речи царя говорилось о включении Финляндии в семью наций.

Осенью 1809г. в Турку начало свою деятельность «правительство» финской автономии, правительственный совет, затем сенат.

Через несколько десятилетий он был переведён в Хельсинки, который через это стал столицей. В 1812г. Царь присоединил Старую Финляндию к остальной Финляндии. Карелы старой Финляндии теперь становились жителями Выборгской губернии, и они получали все те права, которые были обещаны другим финнам при в парламентских днях в Порвоо в 1809г. Когда Карелия вернулась, объединяясь с остальной Финляндией, культурное общество начало интересоваться русскими карелами и их местами проживания. Финны начали так же понемногу отдавать должное своим восточным

Kymijokeen saakka ja Savonlinnan seudut liitettiin Venäjään. Tätä aluetta sekä Karjalankannasta ja Laatokan Karjalaa nimitetään Vanhaksi Suomeksi.

Vanhan Suomen kausi yhdisti karjalaiset alueelliseksi kokonaisuudeksi. Pikkuvihaa seurasi pitkän rauhan kausi. Väestö ja viljelty pinta-ala lisääntyivät ja elinkeinot monipuolistuivat. Vanhassa Suomessa olot säilyivät suunnilleen samoina kuin Ruotsin vallan aikana. Virkakielenä oli yleensä ruotsi, mutta uudet virkamiehet puhuivat venäjää ja Virosta tulleet saksaa. Suomenkielisen väestön asioiden hoitaminen ei siitä ainakaan helpottunut. Ruotsin vallan ajoilta periytyneiden niin sanottujen kruununtalonpoikien ja vapaiden viljelijöiden olot pysyivät muuttumattomina. Lahjoitusmaatalonpoikien asema oli vaikea, mutta he pysyivät kuitenkin henkilökohtaisesti vapaina. Heillä oli muutto-oikeus, joten he eivät vajonneet täydelliseen maaorjuuteen muun Venäjän tapaan.

Autonomian aika

Ruotsin ja Venäjän välit kiristyivät jälleen, kun Venäjä halusi lisätä rajojensa turvallisuutta. Venäjän keisari Aleksanteri I liitti Suomen Venäjään sodan aikana vuonna 1808 ja lupasi eri julistuksissa pitää voimassa entiset lait ja oikeudet. Porvoon valtiopäivien päättäjäisistä heinäkuussa vuonna 1809 muistetaan keisarin puheet Suomesta "korotettuna kansakuntienjoukkoon".

Syksyllä vuonna 1809 aloitti Turussa toimintansa autonomisen Suomen ensimmäinen "hallitus", hallituskonselji, sittemmin senaatti.

Se siirrettiin vuosikymmenen kuluttua Helsinkiin, josta näin tuli pääkaupunki. Keisari liitti Vanhan Suomen muuhun Suomeen vuonna 1812. Vanhan Suomen karjalaisista tuli näin Viipurin lääniläisiä ja he saivat kaikki ne oikeudet, jotka muillekin suomalaisille oli vuonna 1809 Porvoon valtiopäivillä luvattu. Kun Karjala oli palautettu muun Suomen yhteyteen, alkoi sivistyneistö kiinnostua Venäjän karjalaisista ja heidän asuinseuduistaan. Suomalaiset alkoivat myös vähitellen arvostaa itäisiä sukulaisiaan ja heidän paristaan ryhdyttiin etsimään yhteisiä alkujuuria. Samalla virisi suomen kielen ja sen murteiden

родичам и искать общие корни. В то же время пробуждалось изучение финского языка и его наречий.

Ещё до Й.Л. Рунеберга и Й.В. Снеллмана Яакко Ютеини исследовал Карелию и карельскую культуру. Он писал об Вяйнямёйнене и Илмаринене и ознакомил читателей редких газет с карельскими народными стихами. Ютеини помогал выпускать так же первую карельскую газету «Sanansaattajaa Viipurista» (гонец из Выборга). Публикация «Калевала» в 1849г. вызвала рост интереса к Карелии и изучения её с научной точки зрения. Художники различных направлений черпали вдохновение из Калевала и народных стихов. Этот интерес в отношении Карелии назывался карелианизмом, который выражался в различных видах искусства по всей Финляндии. Это было золотое время финских искусств, которое оставило свой след в нашей истории культуры и искусства.

Основанная в 1703г. в устье Невы столица - город Санкт-Петербург, с начала 19 века начал оказывать на Карелию сильное влияние. В город ездили на работу и туда же везли грузы из губернии Саво. В город везли продукты и дрова, а так же брусчатку для мощения улиц.

Высший класс жителей Санкт-Петербурга ехали на Карельский перешеек и в Выборг как на службу, так и на отдых. В Терийоки был сформирован посёлок, полностью построенный из дерева в одном архитектурном стиле из усадеб с резными украшениями. Выборг усваивал передаваемые из Санкт-Петербурга свежие европейские веяния и передавал их далее в другие части Финляндии. Положение Карелии в автономной Финляндии было центральным. Выборг был финским международным городом.

Период угнетения независимости

В конце 19 века Россия начала объединять окраинные территории и контролировать свои границы. В Финляндии эти действия русских властей чувствовались как период угнетения, в который, на рубеже смены столетий, Финляндия и Карелия были готовы объединиться как единая национальная территория. Начиналось упорное противодействие русификации.

Во время первой мировой войны началось обдумывание отделения Финляндии от России. Во время разрухи, вызванной революцией, Финляндия объявила о независимости в декабре 1917г. По окончании Мировой войны в 1920г. Тартуский мир

тutkimus.

Jo ennen J.L. Runebergiä ja J. V Snellmania teki Jaakko Juteini tunnetuksi Karjalaa ja karjalaista kulttuuria. Hän kirjoitti Väinämöisestä ja Ilmarisesta ja tutustutti harvojen lehtien lukijat karjalaisiin kansanrunoihin. Juteini avusti myös ensimmäistä karjalaista sanomalehteä "Sanansaattajaa Viipurista".

Kalevalan ilmestyminen nykyajassa vuonna 1849 nosti Kaijalan laajan kiinnostuksen kohteeksi ja sitä alettiin tutkia tieteellisesti. Kalevalasta ja kansanrunoista ammensivat eri alojen taiteilijat aiheitaan. Tätä innostusta karjalaisuuteen nimitetään karealianismiksi, joka ilmeni eri taiteen aloilla kautta Suomen. Itse asiassa se loi perustan Suomen taiteen kulttajalle, joka jätti pysyvän jäljen taide- ja kulttuurihistoriaamme.

Vuonna 1703 Inkerinmaalle Neva-joen suistoon perustetun pääkaupungin Pietarin vaikutus alkoi 1800-luvulla tuntua Karjalassa voimakkaana. Pietarissa käytiin työssä ja sinne ajettiin rahtia Savosta saakka. Pietariin toimitettiin mm. elintarvikkeita ja halkoja sekä nupukiviä katujen päällysteeksi.

Pietarilaista yläluokkaa saapui Kannakselle ja Viipuriin sekä virkailijoiksi, että lomaviittäjiksi. Terijoelle muodostui arkkitehtoonisesti yhtenäinen puusta rakennettujen pitsihuviloiden yhdyskunta. Viipuri omaksui Pietarin välityksellä tuoreimmat Euroopan virtaukset ja välitti niitä muuhun Suomeen. Karjalan sijainti autonomisessa Suomessa oli keskeinen. Viipuri oli Suomen kansainvälinen kaupunki.

Sortokaudesta itsenäisyyteen

Venäjä pyrki 1800-luvun lopulla yhdistämään reuna-alueensa ja varmistamaan rauhan rajoillaan. Suomessa nämä venäläistämistoimet tunnetaan sortokausina, joiden alkaessa vuosisadan vaihteessa Suomi ja Karjala olivat kuitenkin jo kypsyneet yhtenäiseksi kansalliseksi alueeksi. Venäläistämistä ryhdyttiin vastustamaan sinnikkäästi.

Ensimmäisen maailmansodan puhjettua alettiin harkita Suomen irrottamista Venäjästä. Venäjän vallankumouksen aiheuttamassa sekasortoisessa tilassa Suomi julistautui itsenäiseksi joulukuussa vuonna 1917. Maailmansodan päätyttyä vahvistettiin Tarton rauhassa vuonna 1920

закрепил границу независимой Финляндии, которая проходила по территории Старой Финляндии, Карельский перешеек и Ладожская Карелия входили в Финляндию, как и во время автономии.

Из-за гражданской войны в России так же беломорские и олонецкие карелы пытались добиться независимости или присоединения к Финляндии. Финские добровольческие войска вначале поддерживали эти устремления.

По Тартускому миру 1920г. Финляндия передала захваченные ею Реболы, но получили как компенсацию Печенгу и часть полуострова Рыбачий. В Восточной Карелии ещё в начале 1920г. были попытки перенести границу, но Красная Армия пресекла эти попытки.

Восточная Карелия, оставшаяся в России, получила своё ограниченное правительство, основав в 1920г. Трудовую Коммуну, в строительстве которой принимали активное участие беженцы, участвующие в Финской гражданской войне на стороне красных, но которых позднее ждала трагическая судьба во время Сталинских репрессий.

Зимняя война

В 30-х годах 20 века возникли напряжения в отношениях европейских стран. Давление началось с центральной Европы, благодаря политике Германии, управляемой Гитлером.

Руководитель СССР Сталин предложил нашей стране апелляцию безопасности, по которой Финляндия должна была сдать им в аренду или обменять острова в Финском заливе. Финляндия никоим образом не соглашалась с этим предложением. Напряжённое состояние привело к тому, что на Карельском перешейке началось возведение укреплений и проводились большие войсковые учения. В августе 1939г. Германия и СССР (Йоахим фон Риббентроп и Вячеслав Молотов) подписали договор о ненападении и секретный протокол к нему, в котором Финляндия и страны Балтии входили в зону интересов СССР.

В Европе Вторая Мировая война началась 01.09.1939г., когда Германия напала на Польшу. СССР потребовал от Финляндии передать большие острова Финского залива, часть Карельского перешейка, часть Печенги и побережья Арктики, аренды острова Ханко, компенсируя это территориями в Восточной Карелии. Это были территории коммун Реболы и Пораярви. Когда Финляндия на это не пошла, войска СССР напали на Финляндию 30.11.1939г. Разгорелась зимняя война.

itsenäisen Suomen raja kulkemaan siten, että Vanhan Suomen alue, Karjalankannas ja Laatokan Karjala mukaan lukien kuuluivat Suomeen, kuten autonomian ajallakin.

Venäjän sisällissodan takia myös Vienen ja Aunuksen karjalaiset pyrkivät itsenäistymään tai liittymään Suomeen. Suomalaiset vapaaehtoisjoukot tukivat aluksi näitä pyrkimyksiä.

Tarton rauhassa vuonna 1920 Suomi luovutti valloittamansa Repolan, mutta sai siitä korvauksena Petsamon ja osan Kalastajasaarentoa. Itä-Karjalassa pyrittiin vielä 1920-luvun alussa siirtämään rajaa, mutta puna-armeija kukisti nämä yritykset.

Venäjään jäänyt itäinen Karjala sai rajoitetun itsehallinnon aluksi vuonna 1920 perustettuna Työkansan Kommuunina, jonka rakentamiseen Suomesta kansalaissodan jälkeen paenneet punaiset aktiivisesti osallistuivat, mutta kokivat myöhemmin traagisen kohtalon Stalinin vainoissa.

Talvisota

Valtioiden väliset suhteet kiristyivät Euroopassa 1930-luvulla. Paine alkoi Keski-Euroopasta Adolf Hitlerin johtaman Saksan politiikan seurauksena.

Neuvostoliitonjohtaja Stalin ehdotti maansa turvallisuuteen vedoten, että Suomi vuokraisi tai vaihtaisi sille Suomenlahden ulkosaaria. Suomi ei kuitenkaan suostunut ehdotuksiin. Kiristynvä ilmapiiri aiheutti sen, että Kannasta ryhdyttiin linnoittamaan ja pidettiin suuret sotaharjoitukset. Elokuussa vuonna 1939 Saksa ja Neuvostoliitto sopivat yllättäen ulkoministerien Vjatseslav Molotovin ja Joachim von Ribbentropin hyökkäämättömyyssopimuksen salaisessa lisäpöytäkirjassa, että Suomi ja Baltian maat kuuluvat Neuvostoliiton etupiiriin.

Toinen maailmansota puhkesi Euroopassa 1.9.1939, jolloin Saksa hyökkäsi Puolaan. Neuvostoliitto vaati Suomea luovuttamaan Suomenlahden suuret saaret ja osan Karjalankannasta, osan Petsamosta Jäämeren rannalta ja vuokraamaan Hangon Itä-Karjalasta saatavia aluekorvauksia vastaan. Kyseessä olivat Repolan ja Porajärven kunnat. Kun Suomi ei tähän suostunut, Neuvostoliiton joukot hyökkäsivät Suomeen 30. marraskuuta 1939. Talvisota oli syttynyt.

Самые ожесточённые сражения велись на Карельском перешейке и к северу от Ладоги. Война окончилась 13 марта 1940г. По Московскому миру Финляндия была вынуждена передать СССР Карельский перешеек вместе со столицей Карелии Выборгом, Ладужскую Карелию, а так же передать в аренду Ханко с окрестностями. Финляндия передала намного больше территорий, чем СССР смог захватить благодаря боевым действиям. Все жители покинули свои дома и переехали на западную сторону от новой финской границы.

Первый эвакуационный путь

Уже в начале октября 1939г., когда СССР пригласил Финскую делегацию в Москву на переговоры об обмене территориями, из пограничных территорий население начало покидать свои дома.

Угроза войны достигла таких больших размеров, что жители волостей Карельского перешейка, приграничных деревень, как и Выборга и островов Финского залива начали покидать родные места. До того, как началась война, уже около 45000 карелов отправились в эвакуацию. Когда же они увидели, что ничего не происходит, то многие вернулись в свои дома. Так, всего лишь за пару дней до начала войны, снова начались школьные занятия во многих эвакуированных коммунах.

Когда 30.11.1939г. вспыхнула война, с карельских приграничных деревень началась эвакуация очень быстрыми темпами. С собой удавалось взять только лишь то, что можно унести в руках. Групповая эвакуация не была организована в достаточной степени. Так не все смогли успеть уехать. В восточных деревнях Суоярви жители оказались захваченными как военнопленные, и часть из них погибла во время заключения. Вдалеке от границы отправка не была столь срочной, но многого из вещей не удавалось взять с собой.

Более половины из перемещённых карел являлись землепашцами, и им нужно было искать новые участки земель в других районах Финляндии. Сенат принял закон о быстром получении места проживания. Когда многие карелы были вынуждены оставить своё имущество на переданных территориях, сенат принял закон о возмещении убытков. Согласно его переселенцам возмещался ущерб по утраченному имуществу. Новая война началась летом 1941г., и исполнение закона осталось практически не законченным.

Talvisodan kiivaimmat taistelut käytiin Karjalankannaksella ja Laatokan pohjoispuolella. Sota päättyi 13. maaliskuuta 1940. Moskovan rauhassa Suomi joutui luovuttamaan Neuvostoliitolle Kannaksen mukana Karjalan pääkaupungin Viipurin ja Laatokan Karjalan sekä vuokraamaan Hangon ympäristöineen. Suomi luovutti paljon enemmän alueita kuin Neuvostoliitto oli sotatoimin kyennyt valloittamaan. Kaikki asukkaat jättivät kotinsa ja siirtyivät jäljelle jääneen Suomen uuden rajan länsipuolelle.

Ensimmäinen evakkotie

Jo lokakuun alussa vuonna 1939, kun Neuvostoliitto kutsui Suomen edustajia alueneuvotteluihin Moskovaan, joutuivat rajaseudulla asuneet karjalaiset evakkoon.

Sodan uhka oli kasvanut niin suureksi, että Kannaksen pitäjien ja rajakylien, samoin kuin Viipurin ja Suomenlahden saarien asukkaita kehoitettiin siirtymään pois kotiseudultaan. Ennen kuin talvisota puhkesi, oli noin 45 000 karjalaista lähtenyt evakkoon. Kun mitään ei kuitenkaan näyttänyt tapahtuvan, palasi moni vielä kotiinsa. Niinpä vain pari päivää ennen talvisodan syttymistä aloitettiin koulutyö useissa evakuoituissa kunnissa.

Kun sota sitten syttyi 30. marraskuuta 1939, jouduttiin Karjalan rajakylistä lähtemään pikavauhtia. Mukaan ei voinut ottaa muuta kuin sen, minkä jaksoi kantamaan mukana. Joukkoevakuointia ei ollut suunniteltu riittävästi. Niinpä kaikki eivät ehtineet lähteäkään. Suojärven itäisimpien kylien asukkaita joutui sotavangeiksi ja osa heistä menehtyi vankeusmatkan aikana. Kauempana rajasta lähtö ei ollut yhtä kiireinen, mutta paljon omaisuutta ei sieltäkään pystytty ottamaan mukaan.

Yli puolet siirtokarjalaisista oli viljelijäväestöä ja heille piti löytää uudet tilat muualta Suomesta. Eduskunta säati pika-asutuslain. Kun useimmat karjalaiset joutuivat jättämään luovutetulle alueelle koko omaisuutensa, säati eduskunta myös korvauslain. Sen mukaan siirtoväelle maksettiin korvauksia omaisuuden menetyksistä. Uusi sota alkoi kuitenkin kesällä vuonna 1941 ja lakien toteuttaminen jäi käytännössä kesken.

Война-продолжение

Финляндия попала в исключительно тяжёлое положение незащищённости, когда Германия 22.06.1941г. напала на СССР, т.к. в стране были немецкие войска в Лапландии и советские войска на арендованных территориях Ханко. Из-за проведённой СССР бомбардировки территорий Южной Финляндии 25.06 премьер министр Финляндии представил сенату военное положение.

У СССР в те времена не было достаточно войск для обороны новой границы, т.к. войска были переброшены на другой участок фронта для отпора немецких войск. Финляндия захватила утраченные в ходе зимней войны территории и перешла старую границу в Восточной Карелии, обезопасив свои границы, предвосхищая новые положения войны. Финляндия не участвовала в наступлении против Ленинграда. Финляндия получала поддержку от германских войск, которые прибывали в Финляндию через Данию и Норвегию.

Когда осенью 1941г. Карелия была обратно захвачена, начался возврат карел из эвакуации обратно домой. Война уничтожила множество домов, поэтому началось новое строительство домов. Поля засеялись и началась сначала новая жизнь. В эвакуацию отправились 400000 карелов, вернулось 70%, или 280000 человек к лету 1944г. Впереди, всё таки было снова быстрое отправление и в этот раз окончательное.

Война обернулась для Германии поражением. Вместо того СССР выстоял, объединившись с Англией, Францией, США в союз ведя войну более мощными темпами, чем прежде. В июне 1944г. на участке Валкеасаари после мощной артподготовки началось грандиозное наступление, захватывая снова Карелию и продвигаясь глубоко на территорию Финляндии. Перед превосходящими силами Финляндия отступила.

В начале июня 1944г. недалеко от Выборга в сражении Тали-Иханталя финны остановили Красную Армию и одержали оборонительную победу. Во время перемирия 1944г. и согласно Парижскому мирному договору 1947г. граница в Карелии вернулась к линии 1940г. Карелы снова потеряли свои дома. Дополнительно Финляндия передала районы намного севернее и Печенгу. Финляндия всё таки сохранила свою независимость и самоуважение. Это не было отдано и не было захвачено. Сталинский СССР сильно недооценил стремление к независимости и умение обороняться малого народа.

Jatkosota

Saksalaisten aloitettua hyökkäyksensä Neuvostoliittoon 22. kesäkuuta 1941 Suomen oli äärettömän vaikea pysyä puolueettomana, koska maassa oli saksalaisia joukkoja Lapissa ja neuvostojoukkoja Hangon vuokra-alueella Etelä-Suomessa Neuvostoliiton ilmavoimien pommituksen vuoksi Suomen pääministeri totesi 25. kesäkuuta eduskunnassa Suomen olevan sodassa.

Neuvostoliitolla ei ollut sillä hetkellä asettaa riittävästi joukkoja uuden rajan puolustamiseen, sillä puna-armeijaa sitoi sota Saksaa vastaan toisella rintamalla. Suomi valloitti talvisodassa menettämänsä alueet takaisin ja eteni syksyn mittaan yli vanhan rajan Itä- Karjalaan turvataksaan rajansa ennakoimissaan sodan uusissa tilanteissa. Suomi ei kuitenkaan osallistunut hyökkäykseen Leningradia vastaan. Suomi sai jatkosodassa tukea saksalaisilta joukoilta, jotka olivat tulleet Suomeen Tanskan ja Norjan kautta.

Kun Karjala oli syksyllä vuonna 1941 vallattu takaisin, alkoivat karjalaiset palata evakosta koteihinsa [linkki1](#), [linkki2](#), [linkki 3](#) . Sota oli hävittänyt monelta kotitalon, minkä vuoksi ryhdyttiin rakentamaan uutta. Pellot kylvettiin ja elämä aloitettiin alusta. Evakkoon lähteneistä yli 400 000 karjalaisesta palasi 70 prosenttia eli noin 280 000 takaisin kotiseudulleen kesään vuoteen 1944 mennessä. Edessä oli kuitenkin pian uusi lähtö ja tällä kertaa lopullinen.

Sota oli kääntynyt Saksalle tappiolliseksi. Sen sijaan Neuvostoliitto pystyi Englannin, Ranskan ja USA:n kanssa liittouduttuaan käymään sotaa entistä tehokkaammin. Se käynnistikin kesäkuussa vuonna 1944 Valkeasaaren lohkolta alkaneen massiivisen tykistön voimaan perustuneen suurhyökkäyksen valloittaakseen Suomelta Karjalan uudelleen ja tunkeutuakseen syvälle Suomeen. Ylivoiman edessä Suomen oli vetäydyttävä.

Heinäkuun alussa 1944 Viipurin lähistöllä Talin-Ihantalan taisteluissa suomalaiset pysäyttivät puna-armeijan ja saavuttivat torjuntavoiton. Väliarhassa vuonna 1944 ja Pariisin rauhassa vuonna 1947 raja Karjalassa palautui vuoden 1940 linjalle. Karjalaiset menettivät kotinsa toistamiseen. Lisäksi Suomi luovutti alueita pohjoisempaa ja Petsamon. Suomi säilytti kuitenkin itsenäisyytensä ja itsekunnioituksensa. Se ei antautunut eikä sitä miehitetty. Stalinin Neuvostoliitto oli pahoin aliarvioinut pienen

kansan itsenäisyystahdon ja puolustuskyvyn.

Территория переданной Карелии

Финляндия утратила три Карельских города: Виипури (Выборг), Кякисалми (Приозерск) Сортавала, а так же два посёлка: Койвисто (Приморск) и Лахденпохья. В дополнение к этому Финляндия полностью передала территории 39 сельских волостей, а так же частично территории 21 коммуны. Переданные территории Карелии составили всего 24700км², что составило 10-ю часть всех земель страны. Финляндия была вынуждена разместить 430000 беженцев, из которых 23000 жителей Петсамо, Салла и Куусамо были вынуждены покинуть свои родные края. К тому же Финляндия была вынуждена сдать в аренду СССР район Порккала на 50 лет, в связи с чем его жители тоже были вынуждены эвакуироваться. Порккала всё таки было возвращено Финляндии в 1955г.

Беженцами были 11% от всех жителей Финляндии. Размещение такой большой группы населения в ещё изуродованной войной стране было довольно грандиозной операцией. Её Финляндия осуществила с получением международного признания.

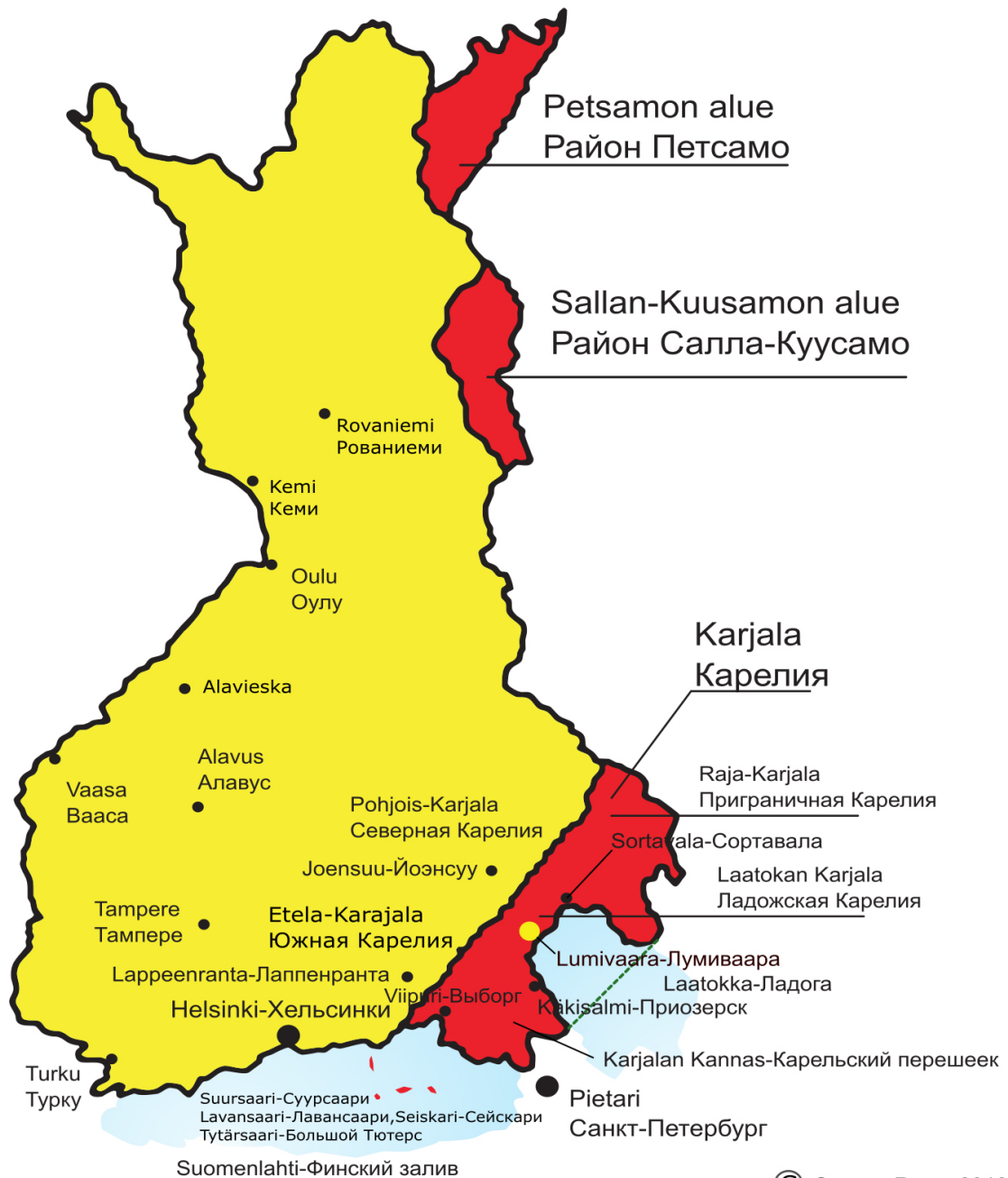
Luovutetun Karjalan alue

Suomi menetti Karjalan kolme kaupunkia, Viipurin, Sortavalan ja Käkisalmen sekä kaksi kauppala, Koiviston ja Lahdenpohjan. Lisäksi Suomi luovutti kokonaan 39 maalaiskuntaa sekä osittain alueita 21 kunnasta. Karjalasta luovutetun alueen koko oli noin 24 700 neliökilometriä, noin kymmenesosa koko maan pinta-alasta. Suomi joutui sijoittamaan yhteensä noin 430 000 pakolaista, sillä kotiseudultaan joutuivat siirtymään pois myös petsamolaiset sekä osa Sallan ja Kuusamon asukkaista, yhteensä 23000 henkeä. Lisäksi Suomi joutui vuokraamaan Neuvostoliitolle alueita Helsingin läheltä Porkkalasta 50 vuodeksi, jolloin myös Porkkalan asukkaat joutuivat lähtemään evakkoon. Porkkala kuitenkin palautettiin Suomelle vuonna 1955.

Siirtolaisia oli 11 prosenttia kaikista Suomen asukkaista. Noin mittavan joukon sijoittaminen oli varsin suuri operaatio vielä sodan runtelemassa maassa. Sen Suomi toteutti kansainvälistä tunnustusta saaneena tavalla.

Suomen Neuvostoliitolle vuosien 1940 ja 1944 rauhansopimusten perusteella menettämät alueet.

Территория, переданная Финляндией СССР согласно мирных договоров 1940 и 1944 годов

© Seppo Rapo 2018

Размещение переселенцев

Планирование размещения переселенцев касалось собственно в основном только крестьянского населения, т.е. крестьян, имеющих права на участки для проживания и ведения хозяйства. Их было 35% от всех беженцев. Из всего трудоспособного населения Карелии, 56% людей имели работу в лесном и сельском хозяйстве, в то время

Siirtoväen sijoittuminen

Siirtoväen sijoitussuunnitelma koski varsinaisesti vain maatalousväestöä eli asuntoviljelystilaan oikeutettuja maanviljelijöitä. Heitä oli siirtoväestä 35 prosenttia. Kaikkiaan Karjalan työikäisestä väestöstä sai elantonsa maa- ja metsätaloudesta 56 prosenttia, sillä maatalous ei ollut siihen aikaan juuri lainkaan koneistunut. Siirtoväen sijoitusalueen pohjoisrajana pidettiin

сельский труд не был полностью механизирован. Северная граница размещения переселенцев проходила по линии Хаапамяки – Каяни. Добровольно карелы могли переселиться только севернее. Хлебоборов из Карельского перешейка пытались разместить на более дальнее расстояние от Хельсинки, чем их участки располагались от Выборга. В противоположном случае земледельцев из Ладжской Карелии пытались разместить на то же расстояние от Ювяскюля, как их участки располагались на расстоянии от Сортавала. Планирование размещения проводилось таким образом, что карелы с одних волостей размещались вблизи друг от друга. Примером этого является формирование деревень жителей Карельского перешейка в коммуне Валкеала, недалеко от Куовола. Целью планирования размещения было то, что новые места могли предложить по возможности наиболее подходящие, в сравнении с старыми местами проживания, промышленные предложения, природные условия, дорожные сети. Карелы из Карельского перешейка, после войны-продолжения во второй эвакуации главным этапом были земли губерний Уусимаа, Кюми, Хяме, Турку и Пори. Население с запада Карельского перешейка размещались на финноязычном южном побережье, и из других районов Карельского перешейка в Похьёйс-Кюменлааксо, и Хяме. В Центральную Финляндию, Северное Саво, Северную Карелию размещались жители Ладжской Карелии и Приграничной Карелии. Про трудности заселения говорит так называемый шведский параграф, по которому территории, заселённые финно-шведами не предоставлялись для проживания переселенцев. Это затрудняло создание новых мест для рыбной ловли. Так рыбаки – переселенцы понесли больше всех несправедливых страданий в эвакуацию. Делегация карелов-переселенцев в 1949г. встретила с премьер-министром К.А. Фагерхольмом, но это не помогло решить вопрос. Городские жители и рабочие промышленных предприятий, попавшие в эвакуацию, искали себе места жительства в больших городах и центрах. Это привело к тяжёлой нехватке жилья в Хельсинки. Почти все семьи, приехавшие в столицу, были вынуждены на время размещаться в бомбоубежищах, приведённых в порядок. К концу 1949г. количество беженцев по губерниям было следующим:

Губерния Уусимаа	69801
Губерния Турку и Пори	67922
Губерния Хяме	73812

Хаапамäki – Kajaani-linjaa. Vapaaehtoisesti karjalaisia siirtyi toki pohjoisemmaksiin. Kannaksen viljelijät pyrittiin sijoittamaan myös yhtä etäälle Helsingistä kuin heidän tilansa olivat sijainneet Viipurista. Vastaavalla tavalla Laatokan Karjalan viljelijöiden sijoittamisessa pyrittiin samalle etäisyydelle Jyväskylästä kuin heidän tilansa olivat olleet Sortavalasta.

Siirtoväen sijoitus suunnitelmassa pyrittiin siihen, että samalta seudulta kotoisin olleet karjalaiset pääsivät asumaan lähelle toisiaan. Niinpä esimerkiksi Kouvolan lähelle Valkealan kuntaan muodostui jopa uusia kannakselaiskylä. Sijoitus suunnitelma tähtäsi myös siihen, että uuden kotipaikan tuli vastata mahdollisimman paljon entistä kotiseutua niin taloudellisilta edellytyksiltään, luonnoltaan kuin liikenneyhteyksiltäänkin.

Kannaksen karjalaisten pääetappeina olivat jatkosodan jälkeisellä toisella evakkomatalla Uudenmaan, Kymen, Hämeen sekä Turun ja Porin läänit. Läntisen Kannaksen väkeä sijoitettiin suomenkieliselle etelärannikolle ja muualta Kannakselta mm. Pohjois-Kymenlaaksoon ja Hämeeseen. Keski-Suomeen, Pohjois-Savoon ja Pohjois-Karjalaan sijoitettiin Laatokan Karjalan ja Raja-Karjalan asukkaita.

Asuttamista hankaloitti niin sanottu ruotsalaispykälä, jonka mukaan suomenruotsalaisilta alueilta ei saanut lunastaa maata siirtolaistiloja varten. Tämä vaikeutti varsinkin uusien kalastustilojen luomista. Näin siirtokarjalaisista kalastajista tuli eräs kaikkein eniten vääryyttä kärsinyt osa evakoista. Siirtokarjalaisten lähetystö tapasi vuonna 1949 valtioneuvostossa pääministeri K.A. Fagerholmin, mutta asialle ei voitu enää mitään.

Evakoista kaupunkilaiset ja teollisuusväestö hakeutuivat suurimpiin kaupunkeihin ja asutuskeskuksiin. Etenkin Helsingissä tämä aiheutti kovan asuntopulan. Jopa kokonaisia perheitä jouduttiin sijoittamaan pääkaupungissa joksikin ajaksi tilapäismajoitusta varten kunnostettuihin pommisuojiin. Vuoden 1949 lopussa oli siirtoväen määrä lääneittäin seuraavanlainen:

Uudenmaan lääni	69801
Turun ja Porin lääni	67922
Hämeen lääni	73812
Kymen lääni	42264
Mikkelin lääni	25051
Kuopion lääni	50484
Vaasan lääni	35142
Oulun lääni	13279
Lapin lääni	8003

Kahdessa vuosikymmenessä väheni siirtolaisten

Губерния Кюми	42264
Губерния Миккели	25051
Губерния Куопио	50484
Губерния Вааса	35142
Губерния Оулу	13279
Губерния Лапландия	8003

Через 20 лет вследствие смертей и переезда в другие страны, количество беженцев уменьшилось на 28% или 121000 человек. В 1960г. их осталось 310000 человек. Ещё через полных 20 лет в 1980-х годах их количество составило около 165000 человек. Доктор государственного права Лео Пауккунен опубликовал исследование, согласно которого на 31.12.1996г. количество карелов-переселенцев составило 140482 человека. Разделение по губерниям было следующим:

Губерния Уусимаа	39233
Губерния Турку и Пори	21277
Губерния Хяме	27173
Губерния Кюми	15036
Губерния Миккели	6455
Губерния Северная Карелия	5606
Губерния Куопио	6809
Губерния Центральная Финляндия	8204
Губерния Вааса	4056
Губерния Оулу	4406
Губерния Лапландия	2165
Ахвенмаа	62

Значительную работу по размещению беженцев из переданной Карелии провёл генеральный директор Вейкко Веннамо, начальник отдела по размещению населения министерства сельского хозяйства, который сам был карелом, родившимся в Яккимаа.

Карелы-переселенцы по волостному размещению в 1994г.

Хотя переселение в послевоенные годы коснулось так же и карелов, всё таки многие из них оставались постоянно в районах первоначального размещения. В 1997г. доктор государственного права Лео Пауккунен опубликовал исследование, по которому на конец 1994г. в губернии Уусимаа проживало более 60% жителей Хейнйоки и более 55% жителей Терийоки от первоначального количества переехавших. К этому нужно прибавить проживающих в этой губернии около 45% из жителей Выборга и Кирву, из Выборгской сельской общины и Тютяrsaари около 50%. В губернии Варсинайс Суоми разместилось более 50% жителей из

мäärä sitten kuoleman ja maastamuuton seurauksena 28 prosentilla eli 121 000 henkilöllä. Vuonna 1960 jäljellä oli 310000 henkeä. Runsasta 20 vuotta myöhemmin eli 1980- luvulla siirtoväkeä oli noin 165000 henkilöä.

Valtiotieteen tohtori Leo Paukkusen vuonna 1997 ilmestyneen tutkimuksen mukaan siirtokarjalaisia oli 31.12.1996 koko maassa 140482 henkilöä. Lääneittäin jakaantuma oli seuraavanlainen:

Uudenmaan lääni	39233
Turun ja Porin lääni	21277
Hämeen lääni	27173
Kymen lääni	15036
Mikkelin lääni	6455
Pohjois-Karjalan lääni	5606
Kuopion lääni	6809
Keski-Suomen lääni	8204
Vaasan lääni	4056
Oulun lääni	4406
Lapin lääni	2165
Ahvenanmaa	62

Merkittävän työn luovutetun Karjalan siirtolaisten asuttamisessa teki maatalousministeriön asutusasiain-osaston osastopäällikkö, ylijohtaja Veikko Vennamo, joka oli itsekin karjalainen, syntyisin Jaakkimasta.

Siirtokarjalaiset maakunnittain vuonna 1994

Vaikka sotien jälkeisten vuosien muuttoliike kosketti myös karjalaisia niin monet heistä jäivät pysyvästi sijoitusalueilleen. Valtiotieteen tohtori Leo Paukkusen vuonna 1997 ilmestyneen tutkimuksen mukaan elossa olevista alkuperäisistä heinjokelaisista asui vuoden 1994 lopussa yli 60 prosenttia ja terijokelaisista yli 55 prosenttia Uudellamaalla. Näiden lisäksi asui Uudellamaalla viipurilaisista ja kirvulaisista lähes 45 prosenttia sekä Viipurin maalaiskuntalaisista ja tytärsaarelaisista lähes puolet. Varsinais-Suomeen on keskittynyt yli puolet kuolemajärveläisistä, yli 30 prosenttia kurkijokelaisista ja metsäpirttiläisistä sekä lähes 40 prosenttia seiskarilaisista. Hiitolalaisista 35 prosenttia ja räisäläisistä 37 prosenttia oli

Куолемаярви, более 30% из Куркийоки и Метсяпиртти, около 40% из Сейскари. В Сатакунта разместились 35% из Хиитола и 37% жителей из Ряйсяля. Большинство жителей из Антреа и Вуоксела разместились в губернии Хяме. В Пирканмаа жили более 40% из Каукола и Саккола, 30% из Пюхьярви. В Пяият-Хяме жили по 30% жителей из Яюряпя и Вуоксенранта.

В Кюменлааксо было сконцентрировано около 70% из Суурсаари, около 60% из Лавансаари, почти 30% из Сяккярви.

В Южной Карелии поселились почти 30% из Яяске и в Южном Саво более 30% из Рауту. В Северном Саво проживали 33% из Салми и 21% из Суйстамо. В Северной Карелии жило более 40% из Пялкъярви и по 30% из Корписелья и Рускеала.

сijoittunut Satakuntaan. Antrealaisten ja vuokselalaisten selvä enemmistö oli asettunut Hämeeseen. Kaukolalaisista ja sakkolalaisista asui yli 40 prosenttia ja pyhäjärveläisistä runsas kolmannes Pirkanmaalla, vuoksenrantalaisista ja äyräpääläisistä noin 30 prosenttia kummastakin Päijät-Hämeessä.

Kymenlaaksoon oli keskittynyt lähes 70 prosenttia suursaarelaisista, lähes 60 prosenttia lavansaarelaisista sekä runsas kolmannes sakkijärveläisistä. Etelä-Karjalaan oli asettunut vajaa 30 prosenttia jääskeläisistä ja Etelä-Savoon yli 30 prosenttia rautulaisista. Salmilaisista 33 prosenttia ja suistamolaisista 21 prosenttia asui Pohjois-Savossa. Pohjois-Karjalassa asui yli 40 prosenttia pälkjärveläisistä sekä vajaa 30 prosenttia korpiselkäläisistä ja ruskealalaisista.

Указанный здесь текст на финском языке является копией текста, размещённого на сайте luovutettukarjala.fi

Оригинальный текст по-фински переведён на русский язык.

В оригинальном тексте указаны использованные источники.

Использованные источники для написания этого текста: www.luovutettukarjala.fi

Tämän tiedoston suomenkielinen teksti on kopio toisaalla täällä luovutettukarjala.fi-sivustolla olevasta tekstistä.

Suomenkielinen alkuperäisteksti on käännetty suoraan venäjän kielelle.

Tekstin alkuperäisessä sijainnissa mainitaan käytetyt lähteet.

Tämän tiedoston tekstin lähde: www.luovutettukarjala.fi

Luovutettu Karjala
Luovutetun Karjalan alueet
Karjalaisten sijoittuminen Mhl 1945

